

BÜTÜN YAZILAR

Mahir Çayan

REVİZYONİZMİN KESKİN KOKUSU – II *

“Lenin’in düşüncesini anlama çabası geliştirilirse, sevinç duyuyorum.” Kenan Somer

– I –

Geçen sayıdaki yazımızda, Lenin’in “Devlet ve İhtilâl” eserini Emek Dergisinde tanıtan Somer’in, Marksistler için tekelci kapitalist dönemde evrensel geçerliliğe sahip olan “Leninist Devrim Teorisi”ni nasıl tahrif ettiğini ve bu işlemi de nasıl bir yöntemle yaptığını açıkladık. Bu yazımızda ise, Lenin’in “iki devrim arası taktik ve şiarlarının” ve de Mao Tse Tung’un “Yeni Demokrasi” eserinin aynı yöntemle Somer tarafından nasıl tahrif edildiğini ortaya koyacağız.

“Lenin, Devlet ve İhtilâl’i hangi tarihi konjonktür içinde yazdı? Günün başlıca stratejik ve taktik meseleleri neydi? Kitabın önemi ancak bu çerçeve içinde doğru olarak değerlendirilebilir. Kitapta genel bir geçerlilik taşıyan doğruların yaratıcı bir biçimde kavranabilme olanağını, ancak böyle bir değerlendirme sağlayabilir.” (Emek, Sayı: 5, s.14) diyen Kenan Somer, Şubat ve Ekim devrimleri arasındaki sürenin kısa bir tahlil ve yorumunu yapmaktadır.

Kenan Somer’in yukarıdaki sözlerine bir itirazımız yoktur. Çünkü söylenenler, genel planda bütün sosyalistlerin kabul ettiği gerçeklerdir.

Bizim itirazımız, Kenan Somer’in bu giriş önerisine değil, bu öneriden sonra yapılan iki devrim arası Leninist taktik ve şiarların Somer’vari yorumlanmasıdır. Bay Somer’in bu yorumu öyle başarılı ki (!), öyle başarıya ulaşıyor ki, bu yorumu okuduktan sonra, Leninizmin ruhuna, “amin” demek zorunluluğunu duyuyor insan. Öyle bir yorum ki, yorumun temelinde revizyonizm çöreklenmiş sırtıyor. İşte bizim itirazımız, sol gösterip de, sağ yumruğunu havaya kaldıran revizyonizmin tahrifatıdır.

Bay Somer’in Leninizmin iki devrim arası taktik ve şiarlarına ilişkin tahrifatına geçmeden önce, şunu belirtmek gerekiyor. Gerçekten “Devlet ve İhtilâl” kitabındaki “Devlet” ve “İhtilâl” teorilerinin sağlıklı olarak kavranabilmesi için mutlaka 1917 iki devrim arası konjonktürünün açıklanması zorunludur. Zorunludur, ama tek başına yeterli değildir. Sağlıklı olarak kavranmasının sadece bir koşuludur. Yalnızca bu dönemin yorumlanması ile yetinirsek hiç bir şeyi açıklamamış oluruz, Lenin’in “İhtilâl ve Devlet” teorilerinin gerçek yörüngesine oturtulmasında.

Emek’ci yazar, iki devrim arası olaylarını betimledikten sonra, “İşte Devlet ve İhtilâl, Razliv kıyısındaki kulübede, Ağustos- Eylül 1917’de, bu ortam içinde yazıldı” diyerek kanımızca tahrifatını daha tutarlı yapabilmek amacı ile okuyucuyu dar bir kalıba, dar bir bakış açısına sokmaya çalışmaktadır.

Oysa, bilindiği gibi bu eser yalnız 1917, 2. Demokratik devrimle sosyalist devrim arasındaki sürenin bir ürünü değildir. Bu eseri Lenin, 1905 demokratik devriminde ve ondan sonraki yıllarda, özellikle I. emperyalist savaşta Marksizme açıkça ihanet eden “sosyal şovenler” diye nitelendirdiği oportünistlerin ihanetlerini, bu yıllar boyunca gözlemleyerek, irdeleyerek, Marks ve Engels’in “Devlet” ve “İhtilâl”e ilişkin teorilerini tekrar tekrar okuyarak, ünlü mavi kaplı defterine gerekli dökümantasyonları toplayarak yazmıştır. (Özellikle 1916’da Kautsky’nin, Marksist devlet anlayışına ve “proletarya diktatorya”sına ilişkin inkarları, Lenin’in bu eseri yazmasına ilişkin düşüncesinde çok etkili olmuştur).

Kısaca özetlersek, bu eserdeki Marksist tezler, Leninizmin oluştuğu kısa sayılmayacak bir devrenin sonucu, Marx ve Engels’in önerilerinin derinleştirilmesinin ortaya çıkardığı tezlerdir. Ve kitabın birinci baskıya önsözündeki “Bu kitap, 1917 Ağustos ve Eylül’ünde yazılmıştır” sözünü bu açıdan anlamak gerekir. Sözün anlamı açıktır. Kerensky polisi tarafından arandığı için kaçmış olduğu Razliv kıyılarında, o zamana kadarki toplamış olduğu dökümantasyonlarını derleyerek kaleme almıştır, Lenin. Bu nedenle bu kitap, yalnızca iki devrim arası konjonktürüne dayandırılırsa, yanlış bir değerlendirme yapılmış olur. Ki, bunu söyleyen Bay Somer, garip bir açmaza kendi kendisini sokarak, bu kitap 1917 Ekim döneminden sonra yayınlandığı için, devrim üzerinde etkili olmamıştır, demektedir. Geçen sayıdaki yazımızda açıkladığımız gibi bu sözler, Lenin’in 1917 Ekim devrimine doğrudan bir etkisi olmamıştır anlamına gelir ki, bu nefis (!) değerlendirmeye bizim söyleyecek bir sözümüz yoktur.

Bay Somer’in yorumuna geçmeden önce, 1917’den oldukça gerilere giderek, Lenin’in, Leninizmin özünü teşkil eden “örgütlenme”ye ilişkin görüşlerini ve bolşevik örgütlenmesini, konumuzdan uzaklaşmadan kısaca anlatmakta yarar görmekteyiz. Çünkü, Leninizmin Devrim Teorisi “örgütlenme ilkesi” belirtilmeden kolay kolay anlaşılabilir.

1917 iki devrim arası, Leninizmin taktik ve şiarları ve de Somer’in tahrifatı, kanımızca ancak böyle bir ön açıklamayla berraklığa kavuşabilir.

– II –

Lenin, tekeli kapitalist dönemin, tekel öncesi döneminden farklılıklarını, değişik olan özelliklerini teşhis ederek, bu dönemin çelişmelerinin çözümlenmesi için gerekli teori ve taktikleri, Marx ve Engels düşünüşünü derinleştirerek formüle etmiştir.

Lenin’in, tekeli kapitalist dönemin çelişkilerinin, sosyalizme dönüşünü sağlayan çözümlenmesine ilişkin önerdiği teori, strateji ve taktikler, Marx’ı mekanik yorumlayan ortodoks Marksizme karşı kıyasıya verdiği teorik mücadelesiyle birlikte siyasi pratiği içinde geliştirmişlerdir. Bu nedenle Leninizmi, Marksizmin evrensel tezleri olan “Devlet” ve “İhtilâl” teorilerini bu anlayış içinde ele almak gerekir. Marx’ın “son analizde ekonomi siyaseti belirler” görüşünü yanlış yorumlayarak, Marksizmi evrimciliğe

indirgeyen, Marksist diyalektiğin devrimci ruhunu, nane ruhu haline getiren literatürde “Ekonomizm”, “Ortodoks Marksçılık”, “Kaderciler” vb. adlarıyla anılan oportünizme karşı, Lenin’in verdiği amansız mücadele, Leninizmin teori, strateji ve taktiklerinin tümünde yansır.

Marksizmi, pasif bir kaderciliğe, ‘evrimciliğe’ dönüştüren, “Rusya gibi az gelişmiş kapitalizmin var olduğu bir ülkede proletarya devrimi olanaksızdır, bu nedenle kapitalizmin gelişmesini ve sosyalist devrim için gerekli şartları yaratmasını beklemek zorunludur” diyen “objektivizm”e karşı Leninizmin tavrını açıklamadan, ne “Marksist-Leninist sürekli devrim teorisi”, ne de “Devlet ve İhtilal” teorileri açıklanabilir.

Leninist örgütlenme, objektivizme, “trade-unioncu kendiliğinden gelmeciliğe” karşı emperyalist dönem çelişkilerinin doğru analizinin oluşturduğu bir tepkidir.

Özellikle, “Bir Adım İleri, İki Adım Geri”, “Ne Yapmalı” eserlerinde Leninist örgütlenme kesin bir ifadeyle Lenin tarafından açıklanmaktadır. Bilindiği gibi amaca varmak için takip edilmesi gereken yola göre örgütlenme şeması çizilir. Diğer deyişle örgütlenme, genel bir hareket planının statik bir ifadesidir.

Trade-unioncu= kendiliğinden gelmeciliğin, küçük-burjuva reformizmine varacağını, sosyal demokrasinin (Marksizm-Leninizmin) öncülüğünü kabul etmeyen bir hareketin kaçınılmaz olarak küçük-burjuva hareketi olarak kalacağını ve işçi sınıfının, spontane bilinciyle en fazla sendikacılık bilincine sahip olabileceğini, bu nedenlerden dolayı proletaryaya ancak dışarıdan bilinç verilebileceğini söylemektedir Lenin. Proletaryaya dışardan bilinç ise, kendi kendini adanmış, mesleği devrimcilik olan, az sayıda partizandan oluşan öncü, teoriyi eylem kılavuzu kabul etmiş, demokratik merkezîyetçi bir ihtilâl partisi tarafından verilebilirdi.

Ancak böyle bir parti aracılığıyla, siyasi bilince sahip olma imkanını bulabilecek olan “proletarya ordusu” tekelci dönemin çok güçlenmiş olan bürokrasisi ve militarizmini alaşağı edebilirdi.

Marx’ı mekanik yorumlayan, dolayısıyla tekelci kapitalist dönemin çelişkilerini yanlış analiz eden ortodoks Marksizmin, tahlildeki yanlışlıkları örgütlenmeye ilişkin görüşlerinde de yansıyor, doğal olarak.

Ortodoks Marksizm’i yerel, “adem-i merkezîyetçi” aşağıdan yukarı doğru örgütlenmiş, geniş tutulmuş, non-partizan, legalitesi ağır basan işçi örgütleri fikrini savunuyordu. Sonradan bu görüş “Sovyetler”i meydana çıkaracaktır. (Özellikle Ortodoks Marksist, menşevik örgütlenmesinin teorisini Axelrod bu örgütlenme şemasını şiddetle savunuyordu, Lenin’e karşı).

“Oportünist Sosyal Demokrasinin örgütlenme prensipleri aşağıdan yukarıya doğru örgütlenme usulünü izler ve bu yüzden mümkün olduğu kadar (aşırı bir şevkle)

anarşizm noktasına varan özerkliği ve demokrasiyi yeğ tutar. Devrimci Sosyal Demokrasinin örgütlenme prensipleri ise, yukarıdan aşağıya doğru örgütlenme usulünü izler, bu yüzden de parçalarla ilişkide merkezin gücünün ve haklarının genişletilmesinden yanadır”. (Bir Adım İleri, İki Adım Geri, sy. 232-233, Lenin, Sol Yayınları).

Leninist örgütlenme, Leninist devrim teorisinin nasıl anlaşılması gerektiğine açıklık getirmektedir.

“Silah kullanmasını öğrenmeye çalışmayan, silah sahibi olmaya çaba göstermeyen baskı altında bir sınıf köle muamelesi görmeyi hak etmiş demektir” [1*] demektir, Lenin.

Leninizm için önemli olan tek şey Devrimin esenliğidir. Yalnız devrimin esenliği en yüce yasa veya savaşçı yollardan sosyalizme geçiş Leninizmin sorunu değildir.

Lenin’e göre, bir ülkede “proletarya ihtilâlinin” objektif ve subjektif şartların (ülkenin iktisadi düzeyi ile proletaryanın bilinç ve örgütlenme düzeyi) ihtilâl için uygun olması gerekmektedir. I. Demokratik devrimde, hemen iktidarın ele geçirilmesini ve proletarya diktatoryasının kurulmasını önerenlere Lenin’in cevabı açıktır; “Rusya’nın ulaşmış olduğu iktisadi gelişme (objektif şartlar) ve geniş proletarya yığınlarının ulaşmış oldukları bilinç ve örgütlenme derecesi (objektif şartlarla kopmaz bağları olan subjektif şartlar) işçi sınıfının şu anda ve tam olarak kurtuluşunu imkansız kılmaktadır. (...) İşçilerin kurtuluşu, işçilerin kendilerinin eseri olacaktır, yığınların bilinci ve örgütlenmesi olmadan, yığınları hazırlamadan ve eğitmeden, bir sosyalist devrim söz konusu olamaz.” (İki Taktik, sy. 20-21, Lenin, Sol Yayınları)

Lenin’in örgütlenme, devrim gibi Leninizmin temellerini meydana getiren düşünceleri, Ortodoks Marksizmi tarafından hiç anlaşılmıyor ve Lenin Marksizmden sapmış bir sapık, diktatörlüğe özenen bir küçük-burjuva devrimcisi, Blanquist gibi suçlamalara hedef oluyordu.

1917 Şubat Devrim’inden sonra, “bolşevik” saflara geçerek Leninizmi benimseyen Trotsky, (Trotsky’nin devrimci dönemi); “Tabiatıyla, AYAKLANMA İÇİN EN UYGUN ŞARTLAR KUVVET İLİŞKİLERİNDE BİZİM LEHİMİZE MAKSİMUM DÖNÜŞ OLDUĞU ZAMAN VAR OLUR. Burada, pek tabii, bilinç alanına, yani politik üst yapı alanına giren kuvvet ilişkilerinden söz ediyoruz, tüm devrim devresi boyunca, aşağı yukarı değişmeden kalacağını varsayabileceğimiz ekonomik temellerden değil. Tek bir ekonomik temele ve toplum içinde bir tek sınıf ayırımına dayanan kuvvet ilişkileri proleter kitlelerin hayallerini yıkarak politik tecrübelerinin artması, ara sınıf ve grupların devlet gücüne itimatlarının yıkılması ve en sonunda devlet gücünün kendi kendine olan itimadını kaybetmesi oranında değişime uğrar. Devrim sırasında bütün bu süreçler, yıldırım hızıyla yer alır. TAKTİK KULLANMA SANATI ŞARTLAR BİRARAYA

TOPLANDIĞI ZAMAN BİZİM EN UYGUN ANI YAKALAYABİLMEMİZ DEMEKTİR.” [2*] diyerek, Leninizmde amacın ne olduğunu, neyin hayati öneme sahip olduğunu tartışma götürmez bir biçimde açıklamaktadır.

Böyle bir ön açıklamadan sonra tekrar dönelim Bay Somer’in iki devrim arası yorumuna. Ve Lenin’in önerdiği taktik ve şiarları nasıl ana ereğinden saptırarak tahrif ettiğini sergileyelim.

– III –

10 Nisan tezinden bir tanesi olan “bütün iktidar Sovyetlere” tezini Bay Somer, şöyle yorumlamaktadır. (...) “Geçici hükümetin halk tarafından silahlı bir ayaklanmayla devrilmesine bir çağrı teşkil etmiyordu. Çünkü geçici hükümeti zorla devirmeye kalkışmak, onunla mutabık bulunan ve onu destekleyen Sovyetlere karşı da ayaklanma anlamına gelirdi. Oysa ki Lenin’e göre, Şubat devriminden sonra, bütün iktidarın barışçı yoldan Sovyetlere geçmesi için, ‘istisnai’ bir imkan belirmişti. (...) Ama durum değişebilir ve parti iktidarı silahla almak zorunluğu karşısında da kalabilirdi. Bütün barışçı imkanlardan yararlanmakta ısrar eden Lenin, burjuva diktatoryasını silahlı ayaklanmayla yıkmaya yolunu da gözden uzak tutmuyor...” (Emek, Sayı: 5, sy. 15)

Gerçekten de “bütün iktidar Sovyetlere” şiarı, geçici hükümete karşı silahlı bir ayaklanmaya çağrıyı içermiyordu, 1917 Nisan’ında. Ancak bundan sonraki, Bay Somer’in sözlerine dikkat edelim.

İfade açık, Somer’e göre, barışçı yoldan geçiş için istisnai bir imkan var olduğu için, Lenin sonuna kadar barışçı yoldan sosyalizme geçişte direnmiş fakat en sonunda başka çare kalmadığı için zora başvurmuştur.

İkinci bölümdeki ön açıklamadan anlaşılacağı gibi böyle bir yorum, Leninizmin esprisine aykırıdır. Dolayısıyla böyle bir açıklama bizzat Lenin’in düşüncelerine ters düşmektedir. Hatırlanacağı gibi geçen sayıdaki yazımızda, “Kenan Somer Marksizmin ana eserlerini değil, kendi oportünist düşüncelerini, Marx ve Lenin’in eserleriyle sergilemeye çalışmaktadır” diyerek Bay Somer’i, “bilimsel namus” a sahip olmamakla suçlamıştık. Açıktır ki, Bay Somer’in bu yorumu, suçlamamızın açık ve kesin bir kanıtıdır.

Ayrıca bu yorum, Lenin’i Dühring’in düzeyine indirgemektedir. Öyle ya Dühring de sonuna kadar “barışçı yolda” ısrar etmenin gerektiğini, ancak çok gerekli olduğu zaman “zor” a başvurulabileceğini söylemiyor mu? Böyle bir yorumdan sonra Lenin’in, küçük-burjuva ideoloğu Dühring’den ne farkı kalıyor?

Bilimsel objektifliğe sahip bir kişi, Somer’in yaptığı gibi değil de, tanıtıma çalıştığı bir eseri, bizzat o eserin sahibinin düşüncesi ışığı altında yorumlamaya çalışır.

1917 iki devrim arası Lenin'in öngördüğü şiar ve taktiklere açıklık getirmek, dolayısıyla "açık olan", "Somer tahrifat"ını okuyucunun gözünde daha da somutlaştırmak için, bu dönemi kısaca özetleyelim. (Meseleyi çok açık bir biçimde ortaya koymak için, bu dönemin sadece konumuzla çok yakın ilişkisi olan şiar, taktik ve olaylarına değineceğiz.)

3 Nisan'da Petrograd'a gelen Lenin'e göre, sosyalist devrim için Rusya'nın objektif şartları hazırды. Fakat subjektif şartlar hazır değildi, çünkü işçi, köylü ve askerlerin örgütlendikleri sovyetlerde, menşevik ve ihtilâlcı sosyalistler hakimdi.

Yığınların gözünde sovyetlerin manevi otoritesi, Bolşevik Partisi'nin manevi otoritesinden daha üstündü. Bu nedenle emekçi yığınların karar organı olan sovyetlerin dışında girilecek bir ayaklanmanın "sol macera"dan başka bir şey olmayacağını düşünen Lenin için sosyalist ihtilâl ancak sovyetlerin meşruluğu içinde söz konusuydu. Yani sosyalist devrim için subjektif şartların olgunlaşması sovyetlerde çoğunluğu sağlamak anlamına geliyordu.

Lenin, bu şiarla birlikte ılımlı sosyalistlerin (menşevik ve ihtilâlcı sosyalistler) gerçek renginin yığınlar tarafından görüleceğini, böylece sovyetlerde çoğunluğun sağlanacağını düşünüyordu. Çünkü sovyetlerde çoğunluğa sahip olan menşeviklerin, teorileri gereği, bu şiarı kabul edip, ikili yönetime son vererek iktidarı omuzlamaları imkansızdı. Çünkü menşevik teorisine göre; iki tip devrim vardır, burjuvazinin yapacağı burjuva devrimi, proletaryanın yapacağı sosyalist devrim; Rusya'nın içinde bulunduğu şartlar, proletarya devrimine uygun olmadığına göre iktidar burjuvaziye ait olmalıdır. (1905) I. Demokratik Devrim'e zorla giren ve durumu omuzlarına yüklenmiş bir ağırlık gibi kabullenen menşevikler, I. Demokratik Devrim'den sonra bu devrimin bozgunla sonuçlanmasını hep işçi sınıfının çok fazla ileriye gitmesine, kendi taleplerini zorla burjuvaziye kabul ettirmeye kalkarak, burjuvaziye ürkütüp, kaçırdıklarına bağlamışlardı. 1917 Şubat Devrimi'nden sonra tekrar aynı hatayı işlememekte kararlı olan menşevikler elbette bu şiarı benimsemeyeceklerdi.

Ve bu düşüncenin doğal sonucu olarak menşevikler, ihtilâlcı sosyalistlerle birlikte Mayıs ayında, burjuva yönetimine, Geçici Hükümete katıldılar.

Bu aylarda, bolşevik şiar ve taktikleri ise, subjektivizmi hazırlamak için günün şartlarına göre çeşitli biçimler alıyordu. Slogan ve öneriler hep menşevik işçileri, ihtilâlcı sosyalistlerin peşinden giden köylüleri hedef alıyordu. ılımlı sosyalistlerin ihanetlerinin, emekçi yığınlar tarafından anlaşılabilmesi için bıkmadan hergün çeşitli ajitasyonlar ve girişimler yapılmaktaydı.

Bolşevikler tarafından bu evrede, iki ana slogan işleniyordu; "Bütün iktidar sovyetlere", "Kahrolsun on bakan" ("Kahrolsun geçici hükümet" değil, "Kahrolsun on kadet" şiarı işleniyordu. Çünkü burjuva hükümette sovyetlerde çoğunluğa sahip olan ılımlı sosyalistler de yer almakta.)

Başlangıçta oldukça azınlıkta olan Bolşevikler, emekçi yığınların özlemini dile getiren bu sloganları sürekli olarak işlemeleriyle ve bu sloganlara uygun taktikler tatbik etmeleriyle giderek gelişmeye ve güçlenmeye başladılar. Emekçi kitleler ılımlı sosyalistlerden umduklarını bulamayınca, yavaş yavaş “Bolşevik” saflara geçmeye başlıyorlar.

Ancak, ülkedeki güçler dengesine bakan Lenin’e göre daha VURMA ZAMANI gelmemişti. Parti içinde bu gelişime bakarak derhal harekete geçilmesini öneren “sol bolşeviklere” Lenin bir yandan itidal ve beklemeyi önerirken diğer yandan da “... kafasında şu soruları tartışmaktaydı, ZAMAN GELMİŞ MİDİR? Kitlelerin ruh hali Sovyet üst yapısını aşmış mıdır?

Sovyetlerin meşruluğu ile gözlerimiz bağlanarak kitlelerin havasının gerisinde kalmak ve onlardan kopmak tehlikesiyle karşı karşıya mıyız?” [3*]

Bu haftalar boyunca Lenin’in kafasında hep, “acaba zaman geldi mi?”, “şartlar olgunlaştı mı?” soruları yer alıyordu. Ve Ağustos ayı geldi.

Devrimden bu yana beş ay geçmişti. Bütün olumlu gelişimlere, emekçi yığınların hergün kitleler halinde bolşevik saflara katılmalarına rağmen, Sovyetlerin üst kademelerinde bir değişiklik olmamıştı. Burjuvazi saflarına geçmiş olan menşevik ve ihtilâlciler hala Sovyetlerdeki yukarı kademeleri ellerinde tutuyorlardı. Bu şartları değerlendiren ve ihtilâl için subjektif şartların olgunlaştığını düşünen Lenin, “Sovyetlerin meşruluğu ile gözlerimiz bağlanarak kitlelerin havasının gerisinde kalıyor ve onlardan kopuyoruz” diyerek, hareket komutunu veriyordu. “Köylülükle ittifak kuran proletaryanın iktidara geçmesi”. Bu şiarı atarken de Lenin, Sovyetleri kesinkes karşıya itmiyordu; “Sovyetler yeni ihtilâlde ortaya çıkabilirler ve çıkmalıdır. Fakat bugünkü Sovyetler değil, bunlar burjuvaziyle uzlaşma organlarıdır. İktidarı proletaryanın kendisi ele almalıdır ...” [4*]

Ağustos’un 26’sında, başlangıçta Kerensky’nin de desteğini almış olan General Kornilov, Kerensky’yi de hedef alan bir “karşı-devrim” teşebbüsünde bulundu. Kronstadt Bahriyelileri, işçi ve köylülerin aktif karşı koymalarıyla bu karşı-devrim teşebbüsü bastırıldı.

Kornilov olayı sırasındaki bolşevik tavrını açıklamakta özellikle yarar görmekteyiz. Çünkü Kornilov’a karşı bolşevik taktiği, kendisini Marksist zanneden küçük-burjuva mezhepçilerinin bir türlü anlayamadıkları “taktik esnekliğin” nefis bir örneğidir. Kornilov’a karşı bolşevikler, kendilerine en sert metodları uygulayan ve Lenin’i “Alman Casusu” diyerek tutuklamaya çalışan Kerensky hükümetiyle bile güçbirliğine gitmişlerdir.

“Kronstadt Bahriyelileri, hapiste bulunan Troçki’yi ziyaret ederek Kornilov’la birlikte, Kerensky’nin de ‘çaresine bakmak’ gerekip gerekmediğini sorduklarında Troçki, düşmanlarını birer birer tepelemenin daha doğru olacağını söylemişti onlara.” [5*]

Ve Kornilov harekâtı bir dönüm noktası oldu. Burjuvazi olmaksızın iktidarı devralmayacaklarını çok iyi bildiği ılımlı sosyalistlere Lenin, onları artık sabırları kalmayan Sovyetlerdeki emekçi yığınların gözünden iyice düşürmek için, Kornilov’la işbirliği yapmış olan Kadetlerin de yer aldığı burjuvazi iktidarını derhal terkederek, hükümeti tek başlarına kurmaları teklifinde bulunuyordu. İlimli sosyalistlerin cevabı, Lenin’in düşündüğü gibi olumsuzdu.

“İsteğin menşevikler ve sosyal devrimciler tarafından kabul edilmemesi, sözü geçen partileri, emekçi sınıfların gözünde telafi edilmez şekilde küçük düşürmüştür.” [6*]

İlimli sosyalistlerin ihanetlerini somut olarak görebilen yığınlar bolşevik saflara geçtiler. Ve böylece bolşevikler ilk defa olarak Sovyetlerde çoğunluğa, hem de ezici bir çoğunluğa sahip oluyorlardı.

Tekrar, “Bütün İktidar Sovyetlere” şiarı ana şiar oldu.

Artık ihtilâl için bütün şartlar hazırды. (Subjektivizm olmuştu) “Tarih, enternasyonal proletarya ve Rus işçi sınıfı önünde, bütün geleceği, silahlı ayaklanma kozuna bağlayarak tehlikeye atmaya hakkımız yok” diyerek, kurucu mecliste mutlaka çoğunluğa sahip olunacağını dolayısıyla barışçı bir yoldan sosyalizme geçilebileceğini savunan Kamaniev ve Zinoviev’e karşı Lenin’in tarihi cevabı; “Kriz olgunlaşmıştır ... Rus devriminin, dünya proletarya devriminin geleceği söz konusudur. Beklemek bir cinayettir ... Gündemde AYAKLANMA yazılıdır. Her gecikme ölüm demektir. (Leninski Sbornik 239, 290, 293. CXXI)”[7*]

Ve “barışçı yoldan geçişi” savunan Kamaniev ve Zinoviev’in 2 oyuna karşılık on oyla Bolşevik Merkez Komitesi “silahlı ayaklanmayla iktidarın ele geçirilmesi” kararını alıyordu...

Böylece 1917 iki devrim arası bolşevik şiar ve taktikleri olaylarla birlikte kısaca özetlemiş olduk. Tabii bolşevik şiar ve taktikleri özetlerken, bu arada Somer tahrifatını da iyice somuta indirgeyerek, sergilemiş oluyoruz.

“FRANSIZCA” konuşma imkanı oluşturmak için, “ALMANCA” hitap etmek zorunda olan “Lenin almancasının” Bay Somer tarafından nasıl “KUŞDİLİ” yorumuna tabi tutulduğunu açıklığa kavuşturduk herhalde. (Bilindiği gibi Marksist literatürde, Almanca konuşmak, örgütlenme ve subjektivizmi hazırlama, Fransızca konuşma ise hücumu geçmek ve ayaklanma anlamında kullanılır.)

– IV –

Marks, Engels, Lenin ve nihayet Mao Tse Tung...

Somer tarafından tahrif edilmeye çalışılan Marx, Engels ve Lenin'den sonra Mao Tse Tung da, Emek'in 6. sayısında "Devrim Teorisi ve Yeni Demokrasi" adlı Somer'in tanıtma yazısında aynı tahrifata maruz kalıyordu.

Ama kapitalizmin 3. bunalım döneminde yaşayan Mao Tse Tung'u tahrif etmek, tekel öncesi yaşamış olan Marx ve Engels'i tahrif etmekten çok daha zordur. Çünkü Mao, Marx -Engels- Lenin düşüncesini, kapitalizmin 2. ve 3. bunalım devrelerinin genel çelişkileri ile, bu çelişkilerin Çin'de yansıması olan Çin'in özel çelişkilerini tahlil ederek ülkesinin somut pratiğinin zengin deneylerinden faydalanarak, derinleştirmiş ve Marksist Devrim teorisini "Dünya ancak tüfekle değişebilir" sözü ile formüle etmiştir.

"İktidar tüfeğin ucundadır veya dünya ancak tüfekle değişebilir" gibi anlatmak istediğinin dışında başka bir tarafa çekilmesi mümkün olmayan "Marksist-Leninist devrim teori"sinin bu basit ifade biçimi bile, Somer'in tahrifatına maruz kalmıştır. Tahrifte gerçekten cambaz olan Bay Somer'in kalemi; son derece açık olduğu için tahrifi gayrı mümkün ve Marksistlere göre evrensel niteliğe sahip olan Mao'nun bu sözünü Çin'in özel durumuna bağlamaktadır. "Çin'in özel şartları, çok özelmış de, Mao ondan böyle söylüyormuş". Fakat Mao, yalnız Çin'e ilişkindir demiyor ve dünyayı özellikle, üstüne basa basa belirtiyor. Olsun, Bay Somer için zor mu yani "dünya"nın başına ufacak bir "Çin" kelimesi ilave etmek. Ve böylece Bay Somer'in teoriye katkısıyla (!) Mao'nun "dünya ancak tüfekle değiştirilebilir" sözü, "Çin'de dünya ancak tüfekle değiştirilebilir" durumuna dönüşüyor.

"Mao'ya göre, Çin bağımsız demokratik. bir devlet değil, feodal baskı altında yaşayan yarı-sömürge ve yarı-feodal bir ülkeydi. Dış ilişkilerinde milli bağımsızlıktan yoksundu, emperyalist boyunduruğu altında bulunuyordu, bu yüzden Çin'de ne yararlanılması mümkün bir parlamento, ne de işçilere legal mücadele imkanını veren bir kanun vardı. Çin'deki devrimci mücadelenin esas biçimini ve esas örgütlenme ilkesini Çin'in bu özellikleri belirliyordu (...) nedenle Mao'nun sadece bu özellikler için bir anlam taşıyan "iktidar tüfeğin ucundadır" ya da "dünya ancak tüfekle değiştirilebilir" gibi sözlerinde evrensel geçerliliğe sahip bir taktik ya da stratejinin unsurlarını görmek büyük bir hata olur. Bu anlamda "Çin'de dünyanın ancak tüfekle değiştirilmesinin mümkün olduğu söylenebilirdi'." (Kenan Somer, "Devrim Teorisi ve Yeni Demokrasi", Emek, Sayı: 6)

Mao Tse Tung'un Marksizme katkısına geçmeden şunu öncelikle belirtelim.

Somer'e göre Çin'de legal mücadele imkanını veren bir parlamento ve de kanun olmadığı için, Mao böyle bir yola, başka bir alternatif olmadığı için başvurmuştur. Bu nedenle "iktidar tüfeğin ucundadır" sözü evrensel bir nitelik taşımamaktadır.

Bu sözlerin bir değişik yorumu şu olmaktadır; “eğer Çin’de legal mücadele imkanı mevcut olsaydı, örneğin parlamento ve kanunlar olsaydı iktidar barışçı bir yolun sonunda” olabilirdi. Geçen yazımızda ve bu yazımızın iki ve üçüncü bölümlerinde böyle bir yorumun Marksist bilime aykırı olduğunu ortaya koyduğumuz için, burada tekrar bu açıklığa kavuşmuş sorun üzerinde durmak gereksiz olur. Fakat bir başka biçimde bu söz üzerinde biraz durmak gerekiyor.

Biraz dikkat edersek, Somer’in bu sözünün, Güney Amerika’daki devrimci mücadelelerin gizli bir inkarını içerdiğini görüyoruz. Öyle ya, yüzelli yıldır görünüşte de olsa bağımsızdır, Güney Amerika ülkeleri. Onbeş milyona yakını sendikalarda örgütlenmiş yüz milyon küsur işçi vardır. Bu ülkelerde ve bu ülkelerin bir kısmında devrimcilere legal mücadele etme imkanını veren kanunlar ve parlamentolar vardır. (Var olan demokrasi, elbette Filipin tipidir. Ancak Emek’ci yazarın “Çin’de de olsaydı” dediği demokrasiden kastettiğinin bu tip bir demokrasi olduğu sonucuna varıyoruz. Çünkü sanayi devriminden geçmemiş, emperyalizmin kontrol alanı içinde yer alan bir ülkede ancak “Filipin tipi bir demokrasi” mevcut olabilir).

Hadi Çin neyse, Çin’e “silahlı emperyalizm” girmişti. Bu nedenle Çinliler mecburen silahlara sarıldılar. Fakat legal mücadele etme imkanını veren parlamento ve kanunlara sahip Güney Amerikalı Devrimciler neden silahlı mücadele yolunu tercih ediyorlar? Örneğin, devrimcilere legal mücadele imkanını tanıyan parlamento ve kanunlara sahip ve de Marksist bir partinin eylem yaptığı Venezüella’da Douglas Bravo’nun zoru ne? Niye Falkon’da silahlı mücadeleyi sürdürüyor? Pekala parlamenter yoldan sosyalizm mücadelesi yapabilirdi. Ve de birgün oyların %51’ini alıp iktidarı ele geçirebilir, sonra da anti-emperyalist mücadeleyi sürdürebilirdi, değil mi Bay Somer? Aptalca mı ölüyor dersiniz Falkon’da emperyalizmin uşaklarının kurşunlarına hedef olan işçi, köylü, öğrenci gerillalar?.. Neyse...

Mao’nun “iktidar tüfeğin ucundadır” veya “dünya ancak tüfekle değiştirilebilir” sözleri ve bunun doğal sonucu olan “Halk Savaşları” yalnız Çin için mi geçerlidir? Lin Piao’nun cevabı açık ve kesindir, “Mao Tse-Tung arkadaşın halk savaşı teorisi, sadece Çin devriminin değil, aynı zamanda çağımızın da niteliğini taşımaktadır”.

Mao Tse-Tung, can çekişen, bu nedenle savaş sanayiine dört elle sarılan tekel kapitalizminin çelişmelerinin ve bu genel çelişmelerin Çin’e yansması olan Çin’in özel çelişmelerinin diyalektik tahlilini yaparak, Leninizmin evrensel tezini, bu sözlerle dile getirmiş oluyordu, Lin Piao’ya göre.

Mao’ya göre, Lenin’den bu yana kapitalizmin özünde bir değişim olmamıştır. Ve bugün, nicelik değişimlerine uğramış olan kapitalizm, III. Buhran döneminde can çekişmektedir. Kapitalizm değişen şartlar karşısında (Lenin’den bu yana) bekasının devamı için tek çıkar yol olan militarizmi, “savaş ekonomisi”ni görmektedir. Emperyalistler arası çelişkiler yumuşamış ve uzlaşabilir hale gelmiştir bugün. Ve

Amerikan emperyalizmi, kurtuluş mücadelesi veren ülkelere ve sosyalist bloğa karşı, dünya kapitalist bloğunun jandarması rolünü üstlenmiştir.

Bu nedenle, “dünya tüfekle değişebilir”, “militarizmine sımsıkı yapışmış olan kapitalizm ancak şiddetle alaşağı edilebilir” Mao’ya göre.

Emperyalizm, Mao’nun özellikle belirttiği gibi, yalnızca kaba yoldan silahla bir ülkeye girmez. Bugün emperyalizm çok daha akıllı yöntemler kullanmaktadır; özellikle işbirlikçileri ile ülkeyi gerici bir parlamentarizmle yönetmekte, böylece ezilen halk kitlelerinden kendisini gizleyerek sömürü mekanizmasını rahatlıkla sürdürebilmektedir.

Devrimciler için emperyalizmin bir ülkeyi, Çin’deki gibi açıkça işgal etmesi, gizli bir işgalden çok daha avantajlıdır.

İşte, Somer’in tahrifatına dayanak aramak için ileri sürdüğü Stalin’in sözlerini bu açıdan yorumlamak gerekir. Stalin; “Çin’de silahlı devrim, silahlı karşı-devrimle savaşıyor, Çin devriminin özelliklerinden ve avantajlarından birisi de işte budur” demektedir.

Çin devriminin avantajı buradadır, çünkü, düşman halk tarafından somut olarak görülmekte ve anlaşılmaktadır. Bu nedenle halkın bilinçlenmesi ve devrimci saflara katılması o denli hızlı olmaktadır.

Oysa bugün, Çin, Vietnam devrimlerinden gereken dersi almış olan emperyalizm yaşaması için ezilen halk kitlelerinden kendisini gizlemesi gerektiğini biliyor ve yüzde yüz çıkarları tehlikeye düşmeden, artık açıkça hiçbir ülkeye müdahalede bulunmuyor.

Çağdaş Marksistlere göre, Marksist-Leninist ihtilâl teorisi, son derece açık bir biçimde, Mao’nun “iktidar tüfeğin ucundadır” veya “dünya ancak tüfekle değişebilir” sözünde ifade bulmaktadır. Mao’ya göre bu söz, yalnız emperyalizmin boyunduruğu altındaki ülkeler için değil, bütün burjuva diktatoryasının var olduğu ülkeler için de geçerlidir ve genel bir kuraldır.

“Bazı kapitalist ülkelerde, burjuvazinin temel çıkarlarını tehlikeye sokmamak şartıyla komünist partilerinin kurulmalarına kanunla izin verilmiştir. Bu sınırı aştı mı hukuken var olamazlar.” (Mao Tse Tung, Teori ve Pratik, sayfa: 80, Sol Yayınlar)

– V –

Yazımızın başından beri belirttiğimiz gibi “savaşçı veya barışçı yol” Marksizmin meselesi değildir. “Savaş veya barış ikilemi, Marksistlerin değil, revizyonistlerin meselesidir”.

Marksizmin ustalarına göre, ister parlamenter eylem içinde olsun, ister olmasın, Marksist bir partinin kudreti ancak belli bir noktaya kadar çıkar, ondan sonra partinin gücü donmuştur. Hatta partinin pasifliği nedeni ile yığınlar partiden uzaklaşabilir. Bu

nedenle parlamenter eylem içinde bulunan bir Marksist parti, hiç bir zaman oyların çoğunluğunu alamaz dersek, herhalde kehanette bulunmuş olmayız.

Marksistler bu gerçeği bildikleri için öyle “barışçı geçiş”, “oyların %51”i vb. ile kafa yormazlar. Marksistler için tek şey önemlidir; konjonktürün, yani belirli bir toplumda, tarihin belirli bir anında, sınıflar ve güçler ilişkisinin kendileri için elverişli olup olmamasıdır.

Marksist literatürde son derece önemli olan bu kavram üzerinde, soruna - tartışmamıza- nihai düğümü atacağı için biraz durmak gerekiyor.

Bay Somer’in, Emek dergisinin beşinci sayısındaki “Marksist İlkeleri Nerede Bulacağız” çevirisinde, yazının sahibi ünlü Marksist düşünür Louis Althusser tarafından Lenin’in bu kavramının, Marksistler için ne kadar önemli olduğu belirtilmektedir.

Althusser; “Ve eğer Marx ve Engels’ten sonra meydana gelmiş en büyük teorik olayların izi bulunmak istenirse, bunları Lenin’in teorik metinlerinden çok siyasi metinlerinde aramak gerekir. Lenin’in en derin ve en verimli teorik bulguları, herşeyden önce, siyasi metinlerde yani onun siyasi pratiğinin ‘özetini’ teşkil eden şey içinde saklıdır. Sadece bir tek örnek vermiş olmak için, şunu söyleyelim; Lenin’in siyasi metinleri (durumun ve durumdaki değişmelerin tahlilleri, alınan kararlar ve bunların sonuçlarının tahlilleri vb.) göz kamaştırıcı bir ısrarla, bize son derece önemli teorik bir kavram verir, ‘aktüel uğrak’ ya da ‘konjonktür’ kavramı. Lenin’in Marksist bir partinin eylemi içinde bu partinin mücadelesini yönelmek için üretmiş bulunduğu bu kavram (ya da ilke), sadece tarihi materyalizm için değil (...) diyalektik materyalizm için de temel bir Marksist ilkedir... Bu ilkenin Lenin’in siyasi yapıtlarından çıkartılması düşünülmezsizin pratik durumda kaldığı da maalesef bir başka gerçektir. Teorik bir hazine şuracıkta, el altında, Lenin’in siyasi yapıtlarında gizliydi ama kimse ‘keşfedemedi’ bu hazineyi ve kısır kaldı” demektedir.

Althusser, görüldüğü gibi bu kavramın Marksizm-Leninizm için bir hazine olduğunu söylemektedir.

Tabii, siz Bay Somer, bu çevirinizden bir şey anlamadınız. Eğer anlasaydınız yaptığınız tahrifatın anlaşılacağını düşünerek, Lenin’in taktik ve şiarlarını Lenin’i Dühring’in düzeyine indirgeyen bir biçimde yorumlamaktan kaçınırdınız. Bu “konjonktür” kavramının ne anlama geldiğini merak edip araştırırsaydınız “barışçı ve savaşçı yol” ikileminin Marksizme ait olmadığını görürdünüz.

Kısaca özetlersek, “politik konjonktür” veya “aktüel uğrak” kavramı “belli bir toplumda, tarihin belli bir anında o toplumdaki sınıflar ve güçler arasındaki kuvvet dengesinin objektif durumu” anlamına gelir.

Bir örnekle bu kavramı iyice somutlaştıralım. Örneğin, Fransa'nın bugünkü iktisadi gelişme düzeyi (objektif şartları) bir proletarya devrimi için olanaklıdır. Ancak Lenin'in "ihtilâlcı bunalım" diye belirttiği bir kriz olmadan, bu ülkede proletarya devriminin olabilmesi olanaksızdır. (Subjektif şartların hazır olması gerekir). Ve 1968 Mayıs'ına kadar, Fransa'da proletarya devrimi için uygun bir ortam yoktu. Fakat 1968 Mayıs'ında, spontane olarak başlayan ve anarşist John Bendit'in geliştirdiği öğrenci hareketleri bir anda on milyon işçiyi sokağa döktü; işçiler fabrikaları işgal ettiler, kızıl bayraklar astılar v.b.

İşte "Aktüel uğrak" Lenin'in ünlü kavramı.

Bilindiği gibi, ani bir kıvılcım, sübjektif şartları oluşturdu ve Fransa'yı devrimin eşiğine getirip bıraktı. Fakat Fransız Marksist partisi, böyle bir uğrağın bir daha hiç gelmemecesine -kısa zaman dilimi içinde- gidişine seyirci kaldı; pasif kaldı.

Partinin pasifliğinin bir sonucu olarak, ayaklanan, fabrikaları işgal eden işçi kitlelerinin umutları hayal kırıklığına dönüşürken, De Gaulle iktidarı da içinde bulunduğu panikten kurtularak, yığınların bu hayal kırıklığından yararlanarak duruma hakim oldu.

İşte bu pasif tavır, Marksist ustalara göre, gerçekte, eylem için yeteneksizliğin ve de korkaklığın maskesidir. Yine Marksist ustalara göre, devrimcilerle oportünistleri ayıran temel kriter, nihai olarak "devrim yapmaya", "harekete geçmeye" cesaret edip etmemede düğümlenmektedir. Lin Piao bunu açıkça belirtmektedir. "Son çözümlemede mesele devrim yapmaya cesaret edip etmeme meselesidir. Bu gerçek devrimcileri ve Marksist-Leninistleri, sahtelerinden ayırt eden en şaşmaz mihenk taşıdır."

– VI –

Bu yazımız 5 bölümden ibaretti. Fakat bu arada Emek dergisinin 7. sayısı çıktı. Bu sayıdaki "Devrim Nasıl Tanımlanmalı" yazısında Bay Somer, gerçek niteliğini, kemkümünün ötesinde, tartışma götürmez bir biçimde ortaya koymaktadır.

Baştan beri eleştirdiğimiz Somer revizyonizmine, Somer'in bu yazıdaki sözleri, en mükemmel ve tartışma kabul etmez kanıtlardır.

Somer, baştan beri gizli gizli sergilemeye çalıştığı revizyonizmini, bu yazıda gizlemeye lüzum bile görmeden açıkça ilan etmektedir.

Bunu okuyucuya yansıtılabilmek için yazımıza yeni bir bölüm (VI) ilave etmek gereğini duyduk.

Bay Somer; "Sosyalist devrimin barışçı yoldan gerçekleştirilmesi düşüncesi ise siyasi devrimin sosyalizmin zorunlu bir şartı olduğu, ama bu devrimin ihtilâlcı olmayan, barışçı 'demokratik' yoldan başarı sağlamasının mümkün bulunduğu görüşüne dayanır" demektedir, Emek dergisinin 7. sayısında (düz yazılar bize aittir).

Bay Somer'in sözlerine dikkat!

"... Ama bu devrimin, ihtilâlcı olmayan, barışçı 'demokratik yol'dan"

Soruna dışardan bakan bir kişinin bile açıkça görebileceği gibi, bu ifadede, sosyalist ihtilâl, demokratiklik kavramı zıtlaştırılmış ve karşı karşıya getirilmiştir.

Böyle bir ifadenin ise anlamı açıktır:

a) Sosyalist ihtilâl, anti-demokratik bir yol olarak kabul edilmektedir. Ve ihtilâl alelade bir hükümet darbesi ile özdeşleştirilmektedir. Demokratik yol olarak da sosyalistlere parlamento ve oyların % 51'i gösterilmektedir.

b) Lenin, Stalin, Mao Tse Tung, Ho Chi Minh, Giap, Lin Piao, Fidel Castro, Che Guevera vb. gibi bütün proletarya ihtilâlcileri anti-demokratik yoldan işbaşına gelmiş "darbeciler" gibi kabul edilmektedir. (ifadeye göre)

Meseleye noktayı koyabilmek için, objektif bir tavırla, burada iki karşıt düşüncenin (Marksist-Leninist düşünce ile revizyonist düşüncenin) sosyalist ihtilâl ilişkisi görüşlerini belirtmemiz gerekir.

Marksist görüş, sosyalist ihtilâli gerçek anlamda demokratik [8*] bir yol olarak kabul eder. Marksist-Leninist ihtilâl teorisinin teorisini Lenin, sosyalizme siyasi demokrasinin dışında başka bir yoldan varmanın imkansız olduğunu ve siyasi demokrasi dışında başka bir yoldan sosyalizme varılabileceğini zannedenlerin anarşistler olduğunu belirterek, emekçi halkın desteği olmadan bir devrimin düşünülmemeyeceğini açıkça söylemektedir.

"Ancak, halka inanan, halkın yaratıcı dehasının canlı pınarına dalan galip gelebilir" diyen Lenin'e göre sosyalist ihtilâl yolu, demokratik bir yoldur. Ve Lenin, sosyalist ihtilâl yolunu, en demokratik ilişkiler içinde, yığınların bağımsız iradelerinin tezahürü olarak tanımlar.

Revizyonist görüş ise, sosyalist ihtilâl yolunu anti-demokratik bir yol olarak görür. Revizyonist düşüncede, Marksist görüşe göre temelde burjuva zorlayışının bir ifade biçiminden başka bir şey olmayan hukuki biçimler ve parlamento esastır.

Revizyonistler demokratik yol olarak niteledikleri bu yoldan yeni burjuva hukuki biçimleriyle, parlamentoculukla sosyalizme dönüşünü savunurlar.

Barışçı yol = parlamenter yol = demokratik yol; barışçı olmayan yol = ihtilâlcı yol = anti-demokratik yol (ölçü burjuva parlamentarizmi) diyen Bay Somer'in ise hangi tarafın mensubu olduğu açıktır.

Ancak biz Bay Somer'in revizyonizmini eleştirirken, onun revizyonist oluşunu değil de Lenin'in, Mao'nun eserlerini tahrif ederek, revizyonizmini bu eserlerle sergilemeye çalışmasını eleştiriyoruz.

Revizyonistler hep bu tahrif yöntemini kullanırlar. Bu yöntemi ilginç bir biçimde kullanırlar. Bir yandan Marksizmin ana metinlerini tahrif ederek, diğer yandan da, revizyonizmi açıkça tescil edilmiş ünlü revizyonistleri, “revizyonist” diye suçlayarak, aynı revizyonist düşünceyi savunurlar.

Somer de bu klasik yöntemi kullanmaktadır.

Sosyalist devrimi (ihtilâli) anti-demokratik yol olarak ilan eden sözlerini, Bernstein revizyonizmine şiddetle çatıp, sonra Kautsky’e dönüp, onun da şikeden Bernstein’ı en sert biçimde eleştirdiğini, fakat nihai olarak aynı sözleri söylediğini, “kapitalizmin sosyalizme barışçı entegrasyonunun oportünizm” olduğunu belirterek “aslında devrimci sosyalistlerle oportünistler arasındaki temel farklılık siyasi devrim karşısındaki tutumlarıdır” cümlesiyle bu bölümünü bitirdiği yazısında söylemektedir, Bay Somer.

Böylece Kautsky’i açıklarken kendi taktiğini de açıklamış oluyor, Bay Somer. Bilindiği gibi Kautsky, anarşizme ve revizyonizme karşı çok sert eleştiriler yöneltmiştir. Fakat nihai olarak revizyonizmin akıllı bir savunmasından başka bir şey yapmamış ve gayet ustalıkla “devrimci Marksist teori”yi revizyonizmle külemeye çalışmıştır.

Kautsky’nin yöntemi açıktır; Marksizmin binasını temele kadar son derece tutarlı bir biçimde açıklayan “Kautsky anlatımı”, temelin analizine gelince birden değişir ve devrimci Marksist dil, yerini revizyonizmin kuş diline bırakır. Ve bina revizyonist temelin üzerinde yükselir Kautsky yönteminde. (tabii bütün bu sözler Kautsky’nin oportünist dönemine ilişkindir).

Ve Kautsky’den yarım asır sonra bir Kautsky çömezi sahnede; “Bernstein ve Kautsky Marksizme ihanet etmişlerdir”,

“sosyalizmin kapitalizmle barışçı entegrasyonu oportünizmdir”, “aslında devrimci sosyalistlerle oportünistler arasındaki temel farklılık, siyasi devrim karşısındaki tutumlarıdır” doğru önermeleri binayı devrimci bir dille tasvir eder. Somer “sosyalist ihtilâli anti-demokratik bir yol” ilan ederek, bu binayı revizyonizmin temeli üzerine oturtmaktadır.

Nihayet Emek Dergisi baklayı ağzından çıkardı. Öyle ya, Marksizmin ana eserlerini tahrif ederek, Marksizm için hiç bir şeyi ifade etmeyen “savaşçı-barışçı yol” ikilemine ilişkin iki aydır yapılan neşriyat neydi?

Meğer Emek fraksiyonunun bir maruzatı varmış.

** Mahir Çayan'ın bu yazısı, ilk kez 19 Ağustos 1969 tarihinde Türk Solu dergisinin 92. sayısında yayınlanmıştır.*

Dipnotlar

[1*] “Devlet ve İhtilâl”, sf. 158, Lenin, Bilim ve Sosyalizm Yayınları.

[2*] “Ekim Dersleri”, sf. 56, Troçki, Ser Yayınları, (büyük harfleri biz yazdık.)

[3*] “Ekim Dersleri”, sf. 40, Troçki, Ser Yayınları, (büyük harfleri biz yazdık.)

[4*] “Lenin, Hayatı ve Eserleri”, Henri Lefebvre, Anadolu Yayınları

[6*] Stalin, “Silahlı Sosyalist” İsaac Deutscher, sf. 233.

[7*] “Lenin, Hayatı ve Eserleri” Henri Lefebvre, sf. 124, Anadolu Yayınları.

[8*] Sınıflı toplumun bir kavramı olan “demokrasi”yi burada, “emekçilerin iradelerinin serbest tezahürü” olarak kullanıyoruz.

www.THKP-C.com